

SLUGA BOŽJI OTAC ANTE GABRIĆ

28.02.1915. – 20.10.1988.

OČE ANTE MOLI ZA NAS

VELIKA DEVETNICA SLUGI BOŽJEM OCU ANTI GABRIĆU

»OD ZEMALJSKOGA DO NEBESKOG ROĐENDANA«

Od 20. do 28. listopada 2026.

UVODNA RIJEČ

Dragi molitelji i dobročinitelji kauze i djela sluge Božjega o. A. Gabrića!

Evo nas na kraju ovogodišnje Velike devetnice. U ovom mjesecu zajedno slavimo prijelaz o. Ante „na drugu stranu Gangesa, onu vječnu“ kako je znao govoriti, a to znači u vječnost, 20. listopada 1988.; ujedno slavimo i Misijsku nedjelju. Katkad se ta dva dana sastanu u jednom, a ove godine je Misijska nedjelja 18. listopada. Ove godine je 100. obljetnica Misijske nedjelje koju je ustanovio 1926. papa Pio XI.

Papa Lav XIV. u poruci upućenoj ove godine u prigodi priprema za Svjetski misijski dan naglasio je da je riječ o „posebnoj prigodi u kojoj se cijela Crkva ujedinjuje u molitvi za misionare i plodnost njihova apostolskog rada“. Tema Svjetskog misijskog dana ove godine je: „Jedno u Kristu, ujedinjeni u poslanju“. Svemu ovome pridružujemo i našu devetnicu u kojoj molimo za proglašenje blaženim o. Ante i za njegovo djelo koje nam je ostavio da se za njega brinemo.

U svom misionarskom žaru znao je govoriti da Misijska nedjelja nema ni noći, ni ponoći, nego je to vječna zora, vječna nada Njegove misijske molitve: Dođi kraljevstvo Tvoje! Uvijek je na poseban način slavio tu nedjelju koja ga je dodatno poticala u njegovu radu. Uz 50. obljetnicu Misijske nedjelje, prije 50 godine napisao je i molitvu za svećenike, redovnice i redovnike iz koje donosimo jedan dio: „Dobri Isuse, slaveći zlatni jubilej ustanovljenja Misijske nedjelje, ispunjeni radošću i zahvalnošću, molimo Te, pogledaj na nas, sluge svoga oltara i Tebi posvećene službenice...

Čuvaj nas na Kalvariji s Marijom, svojom i našom Majkom! Nju si nam dao za Majku sa svoga prvog kalvarijskog oltara. I sada Te molimo, čuvaj nas zajedno s Njom, Majkom i Kraljicom mučenika, Kraljicom apostola i misionara!

Čuvaj nas, da ljubeći Tebe, uzmognemo poput Tebe raširenim i probodenim rukama i srcem, probodenim kopljem ljubavi, moliti svoju životnu misijsku molitvu za čitav svijet: »Gospodin s vama! Isuse, dođi kraljevstvo Srca Tvoga!« Amen.

Raširenim rukama molimo za njegovo proglašenje blaženim i pomažimo njegovo djelo da živi.

Vicepostulator, p. Mirko Nikolić, D.I.

PRVI DAN

MOLITVA UZ 50. OBLJETNICU MISIJSKE NEDJELJE

Dobri Isuse, slaveći zlatni jubilej ustanovljenja Misijske nedjelje, ispunjeni radošću i zahvalnošću, molimo Te, pogledaj na nas, sluge svoga oltara i Tebi posvećene službenice!

Mi smo uistinu radosni i zahvalni što si nas pozvao u svećenički i redovnički stalež, i ponosni smo što si nas učinio dostojnima toga svoga poziva.

Isuse, Ti se sjećaš onoga dana kad si izabrao svoju prvu dvanaesticu neuke, slabe i siromašne galilejske ribare. I Ivana i Andriju i Šimuna onu Tvoju stijenu na kojoj ćeš sagraditi Crkvu svoju, koji će Te u noći Velikog petka u času slabosti i zatajiti, ali onda Ti i zasvjedočiti svoju ljubav suzama pokajnicama i svojom krvlju.

Prvoj dvanaestorici pridružio si i Savla - Pavla, koji Te je progonio. I poslije njega još tolike milijune. Među njima i mene najnevrednijega...

O, daj mi snage i jakosti da vjerno slijedim te Tvoje izabranike šireći Tvoje Evanđelje, Tvoju Blagu vijest, svojim svetim svećeničkim i redovničkim životom, životom križa i žrtve.

Isuse, Ti vidiš kako ovaj moderni svijet odvraća ljude od križnog puta, tog jedinog puta sreće i spasenja. Pa i mi, Tvoji sluge i službenice, moramo ponizno i skrušeno priznati da smo često podlegli tom duhu. Kajemo se i molimo: Oprosti nam naše nevjere!

Tvoje Evanđelje, Tvoja Blaga vijest, jest KRIŽ. Raširenim rukama, rukama probodenim, Ti oko sebe okupljaš narode svijeta.

Božanski Misionaru, daj, daj rasvijetli naša srca i naše duše da spoznamo tu veliku istinu da je samo Križ jedina nada spasenja svijeta. Jer da je postojao koji drugi put, Ti bi ga, Isuse, sigurno izabrao.

Čuvaj nas na Kalvariji s Marijom, svojom i našom Majkom! Nju si nam dao za Majku sa svoga prvog kalvarijskog oltara. I sada Te molimo, čuvaj nas zajedno s Njom, Majkom i Kraljicom mučenika, Kraljicom apostola i misionara!

Čuvaj nas, da ljubeći Tebe, uzmognemo poput Tebe raširenim i probodenim rukama i srcem, probodenim kopljem ljubavi, moliti svoju životnu misijsku molitvu za čitav svijet: »Gospodin s vama! Isuse, dođi kraljevstvo Srca Tvoga!« Amen.

Otac Ante Gabrić

(Ta je molitva oca Gabrića objavljena u Glasniku Srca Isusova i Marijina, 11/76. Prvi put ju je on sam molio u Ljubljani na Misijskom svećeničkom danu 29. rujna 1976. Zatim je tiskana u obliku sličica za sve svećenike i redovnike i redovnice.)

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

DRUGI DAN

MLADOMISNIKOVE MISLI

Još koji dan i ja ću biti svećenik. Ja... zar ću uistinu ja postati svećenik Boga svemogućega, drugi Krist? I to u dalekoj misijskoj zemlji, u zemlji, koja je kroz tolike mlade godine bila zemlja čežnja i sanja. Zar su dani priprave već gotovi? A ipak mi izgleda kao da je to bilo jučer: sjemenište, gimnazija, misijske sekcije, rad i zanimanje za misije, prvi listovi iz Indije. Nezaboravni časovi. No davno su već prošli. Ja evo stojim pred velikim, najvećim danom svoga života, pred svojim svećeničkim ređenjem. Ispred velikog kipa Presvetog Srca Isusova nad našom bogoslovijom gledam gore prema snježnim vrhuncima Himalaje i onda dole prema nepreglednim ravnicama Indije. Koja ljepota i uzvišenost!

Visoke gore, prekrivene vječnim snijegom, blizu Bogu. Osvijetljeni zadnjim zrakama zalazećeg sunca izgledali su ti najviši vrhunci svijeta kao okrvavljeni. Nebo se je nad Nepalom kupalo u žaru crvene i narančaste boje. Gore su malo pomalo poprimile blijedo-bjelkastu boju i nekakav tajanstven mir i tajnovitost spustili se nad njihove bijele vrhunce. Zadivljen sam to gledao, no pogled mi se i nehotice zaustavljao dolje na ravnicama Indije, koje je obavijala tama i koje već vjekovima u tami čame i jadikuju čekajući na blagu vijest Onoga, koji ima doći.

O, Gospodine, kad li će te Indija upoznati i uzljubiti, kad li će ova zemlja čara biti rasvijetljena tvojom istinom, rasvijetljena kao ovi bijeli vrhunci Himalaje, koji se dižu nebu u visine, pjevajući himnu tvojoj slavi i svemogućnosti?

O, Gospodine, kada, kada? Pošalji, molim te, poslanike svoje ljubavi i milosrđa, o pošalji mnoge revne i svete duše, koje će se potpuno žrtvovati za širenje tvoga kraljevstva u Indiji. O, kako mi se u taj čas srce ispunilo željom, da bih mogao obuhvatiti, o Indijo, sve tvoje narode i puke, i da bih ih mogao donijeti kao dar, kao svoj mladomisnički dar Srcu Božanskog Misionara.

Sumrak se već hvatao, i tek su se obrisi gora razaznavali u daljini. Isus kao da je htio raširenim rukama zagrliti Nepal, Indiju i sve ove nepregledne krajeve, dok sam ja molio:

»Dodi kraljevstvo Tvoje!«

Indija i mene čeka, čeka i traži od mene sve moje sile, moj život, moj svećenički život. Kako ću joj ga sam rado dati! Ta to je ono, za čim sam čeznuo od najranijih dana svoje mladosti. Pa zar ima išta uzvišenije na ovom svijetu, negoli se posve žrtvovati i istrošiti u radu za spasenje neumrlih duša, u radu za proširenje kraljevstva Božanskog Srca?! Predragi moji prijatelji i dobročinitelji, moje su misli bile i uz vas, koji ste mi tolikom ljubavlju pomagali svojim molitvama i žrtvama u prvim danima misijskog rada ovdje u Indiji, osobito u Bošontiju. Zahvalio sam vam se već više puta za svu tu vašu pažnju i zanimanje, no mislim da je pravo da se još jednom zahvalim evo sada pred svoje svećeničko ređenje. Vama toliko toga dugujem.

Nastojao sam i do sada zahvaliti se prikazujući za vas dnevice svoje jadne molitve i male misijske žrtvice, no od sada kao svećenik moći ću vam se kudikamo bolje odužiti kod Božjeg oltara. Budite uvjereni, dragi prijatelji, da vas u sretnim i blagoslovljenim časovima mlade mise neću zaboraviti. Iako smo tako daleko, iako je danas tako teško javljati se jedni drugima, ja vas neću zaboraviti tog dana.

Sjetit ću se vas, sjetit ću se svih vaših nakana, svih onih koji su vašem srcu dragi, svih vaših milih pokojnika. Bit će mnogo nakana, no što više nakana, to više milosti! Nego! to vam moram reći, da ću na posve, posve poseban način sjetiti se vaše drage djece, naših dobrih malih misionara i misionarki. Da samo znate kako ih se svih rado sjećam, i kako mi je teško što se tim svojim najdražim prijateljima ne mogu javljati. Vi ćete im, međutim, izručiti moje najiskrenije pozdrave i dobre želje, pa me lijepo preporučite njihovim dnevnim molitvama i malim žrtvicama, tom najdragocjenijem daru, što ga možete poslati misionaru, osobito mladomisniku misionaru. A i vi me ne zaboravite u molitvama i dnevnim teškoćama i brigama. Imate ih dosta, znam to dobro. Prikažite ih, da bi moj svećenički život mogao biti na veću slavu Božju i na spasenje neumrlih duša, osobito duša u misiji, koju je Providnost dodijelila našem narodu! Molite da moja i vaša žrtva bude ugodna Bogu, Ocu svemogućemu!

Odani Vam uvijek u Srcu Božanskog Misionara brat i prijatelj

Ante Gabrić, Dl. mladomisnik (Katoličke misije, god. 1943., br. 7-10.)

Pisano u Kurseongu

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

TREĆI DAN

MLADOMISNIKOVA SREĆA

Toliko bih vam toga imao reći danas, da ne znam točno gdje bih počeo. Sve tamo od ređenja i mlade mise u Kurseongu do zadnjeg pohoda naših misijskih postaja u vrijeme božićnih blagdana. Dani ređenja i mlade mise... Nekako se bojim opisivati te velike, najveće dane svoga života. Mislim da je najbolje da vam ispišem nekoliko redaka iz svog dnevnika.

Kako je teško izraziti, i još teže napisati, sve misli srca u ovako velikim časovima. Molio sam se čitavo popodne uoči ređenja, da bih sutra na taj veliki dan mogao biti što bliže Isusovu Srcu... Otišao sam vlč. ocu poglavaru da ga zamolim za blagoslov u ime svojih dragih kod kuće. Na njih sam dakako mislio, na njih i na svoje drage prijatelje i dobročinitelje. Napisao sam na jedan list imena i njihove velike nakane, da ih se sutra mogu sjetiti na poseban način kod oltara... Kako sam želio da bih mogao probdjeti čitavu noć pred svetohraništem, kao vitezovi u davna vremena, da se pripravim za sutrašnji božanski čin, gdje će mi se podijeliti najveća čast, pred kojom sve kraljevske i carske krune izgledaju ništa. Čast, no i odgovornost, osobito ovdje u misijama. No ja se osjećam tako pouzdan i veseo: tisuće je ruku sklopljeno i moli se za mene.

Toliki misijski prijatelji, sve tisuće mojih dragih malih misionara i misionarki. Isuse dobri, usliši njihove molitve!

U bijeloj albi, svijeća u desnoj ruci, misno odijelo u lijevoj. Tako nas je stupalo 16 ređenika prema velikom oltaru. Petorica odavle iz Indije, ostali iz raznih krajeva svijeta... Obredi se odvijaju lijepo. Da ove svoje pomazanike blagosloviš i posvetiš.... Pomazanje ruku, doticanje kaleža... Ante, ti si svećenik! Sanje tvoga djetinjstva i mladih dana ispunjene su. Svećenik si zauvijek, in aeternum! Gospodine, hvala Ti! Blagoslovi sve one koji su me doveli do Tvog oltara!

Sveta misa se svršila: Indija je dobila 16 svećenika. Četvorica sretnika, kojima su roditelji bili prisutni, stupaju pred oltar, da svojim dadu mladomisnički blagoslov. O. Kerketta, prvi isusovac Kharija plemena, jedan je od njih. Njegov otac, glavni katehista, plaćući kleči pred svojim sinom. Uistinu ganutljiv prizor! Mi smo drugi nevidljivim putem, preko Spasiteljevih ruku, poslali svoj blagoslov roditeljima i svim prijateljima.

Kasnije smo dali svoj prvi blagoslov cijeloj redovničkoj zajednici. Stari misionari, istrošeni u radu za Isusa i duše, dolaze da poljube posvećene ruke svoje mlađe braće, koja će morati preuzeti njihova mjesta na misijskom polju rada.

Iako daleko od domovine, ipak je donekle bilo po domaću, jer su bili prisutni o. Demšar, časna braća Schmidt, Udovč i Drobnič, te časna sestra Ivana. A dakako, da su se mnogi i mnogi dobročinitelji bili ujedinili s nama preko pisama i lijepih darova. Isus svima obilno i božanski naplatio!

Mlada misa je bila u sirotištu svete Margarete. Sirotani su krasno pjevali u hindu jeziku. Kapelica je bila veoma lijepo oličena... Ne trebam opisivati čuvstva i osjećaje, kad sam po prvi put izgovarao silne i uzvišene riječi pretvorbe, i kad sam po prvi put podizao Spasitelja kod podizanja. O kako sam tada želio da bi cijela Bengalija mogla upoznati i

uzljubiti Isusa, svoga Kralja i Spasitelja. Poslije svete mise dječica sirotišta pripravila su malu svečanost.

Po indijskom običaju objesili su mi oko vrata vijenac od cvijeća. Zahvalio sam im se od srca i svakom dao po jednu spomen-sličicu. Kako su samo bili veseli! Zatim sam otišao pohoditi njihove bolesne drugove. Veliki su dani prošli, no uspomena na njih trajat će uvijek, uspomena na dane kad me je Isus učinio svojim svećenikom.

Otac Ante Gabrić

Kurseong, Uskrs 1944.

(Opis svećeničkog ređenja otac je Gabrić zapisao u svome dnevniku pod nadnevkom 21. studenog 1943.)

Tamo gdje palme cvatu«, br. 13.

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omililo, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

ČETVRTI DAN

TREBA NAM ŽIVA VJERA

Drage sestre,

treba nam živa vjera. Treba nam vjera kao što je ima ona starica sestra. Ruke joj dršču, ali osjetio sam da ona čvrsto vjeruje da svojim sklopljenim rukama u rukama je imala Gospinu kronicu - spašava duše. Više puta zastiđuju nas ljudi u svijetu. Već sam mnogima govorio o tome: kad sam u splitskoj župi Srca Isusova u Visokoj svršio svetu misu, jedna mi je starica pristupila i gledala me. Vidim, ruke joj dršču, ali ona drži u ruci kronicu. I reče mi: »Prije 38 godina, kad ste odlazili u Indiju, obećala sam vam da ću se

svaki dan moliti za vas i za neumrle duše. I održala sam riječ: svaki sam dan za vas izmolila kronicu.«

Bože dragi, kakva misionarka! Kako ćemo onda mi misionari drhtati i u groznici i u boli, dok ta ruka drži kronicu?! Kako ćemo se mi bojati, dok se vi tu molite, dok se vi žrtvujete živom vjerom vjerujući da vaša molitva i žrtva spašavaju te neumrle duše?!

Ostanimo, dakle, ujedinjeni tim duhom, duhom žive vjere, da smo izabrani. Ne govorimo mi to iz neke oholosti, ta svi smo mi nevrijedni!

Jučer je bio blagdan svetog Jere, našeg dragog Dalmatinca. I on se 'tukao u prsa i govorio:» Oprosti mi, Bože, što sam Dalmatinac!« No mislim da će to morati reći i Bosanci. Za Hercegovce i Podravce ne znam... Svi smo mi jadni, osobito mi neretvanski žabari, Bog nam grijehe oprosti! Ali Bog nas je izabrao. Nemojmo sumnjati o svome zvanju. Osobito vi, mlade sestre, koje ste tu. Nemojte nikad sumnjati! Nikad nemojte dopustiti onom crnom da vam dođe blizu s tom napašću.

Takve napasti tjerajte i kroz vrata i kroz prozor. Vi ste izabrane, jer vas je Isus volio i voli vas i sada. Isus nas je podigao po našem svećeništvu i po svetim zavjetima, premda smo nevrijedni.

Podigao nas je, posvetio nas je, i mi moramo ostati posvećeni, jer on preko nas posvećuje svijet. Isus je sve mogao drukčije urediti. Nije on trebao ni mene ni tebe, ali, eto, uzeo nas je, pozvao nas je, posvetio nas je. Svijet gleda na nas. Preko tri naša zavjeta, tri čavla što nas na križu drže, ljudi žele u nama vidjeti samog raspetog Isusa. Ne žele oni u nama vidjeti nikakve pjevačice, ni bilo što drugo čime se danas sve pokušava da postanemo nekako sposobni za kateheze, za duhovni rad. Lijepo je sve to. Nastojmo da doista budemo što spremniji za apostolat. Ali glavna priprava, sestre, jest križ, križ i križ. Ako to ispustimo, možemo sve drugo imati, no Božji narod neće u nama vidjeti Isusa. A ako ne vidi Isusa, što će onda vidjeti?!

Križ! Isus je izabrao križ. Stoga križ nije prokletstvo, nego Isusov dar. Da to nije dar, sigurno ne bi on svoju Majku pozvao da pođe za njim tim putem i ne bi je pod križem čuvao. Nije nam je on dao za majku na Božić, nije nam je dao ni u Kani Galilejskoj kod

gozbe, ni kad je činio čudesa. Čekao je na najsvečaniji čas na Kalvariji. Ondje on kaže: »Majko, evo ti sina!« i »Sine, evo ti majke!«

Križni put, to je i naš redovnički put, najsretniji, najsigurniji put života. Drage sestre, Isus je, eto, izabrao križni put za sebe, za svoju Majku, za tebe i za mene. I hvala mu na tom, od srca mu hvala!

Posvećeni smo da se darujemo dušama. Stoga ćemo im dati sve što imamo. Dat ćemo im Isusa. To je učinila i Gospa. Ona je darovala Isusa cijelom svijetu. Ugledat ćemo se u nju, pa ćemo po njezinu primjeru i mi to činiti. Stoga ćemo ići veselo i junački naprijed u svome redovničkom životu. Ništa nas na tom putu neće zaustaviti.

Evo, danas ljudi govore kako Crkva propada. Kao da gledaju na crne naočale. Ma gdje će Crkva Isusova propasti?! Na Kalvariji još stoji Isusov križ, a dok je Isusa na križu i dok je nas s njime na križu, ne trebamo se bojati da će Crkva propasti.

Na kraju vam od svega srca zahvaljujem što ste obećale da ćete se moliti za nas misionare. Ponovo vam, drage sestre, preporučujem da poput Male Terezije gorite i izgorite za Isusa i za duše. Treba gorjeti! Samo malo dati Isusu, to je veoma teško. Ali dati mu puno, dati mu sve, veoma je lako. Uvjerite se same. A možda ste se već u životu o tome i uvjerile.

Dakle, gori, gori bez dima, gori i goreći izgori. Krasno! I po nama će onda i drugi gorjeti. To je vatra naše ljubavi.

Neka nas Mala Terezija iz neba blagoslovi! Ona će sigurno to danas učiniti. Sigurno će i na ovaj naš današnji sastanak sasuti toliko ruža da ćemo gledajući te ruže a znate da uz ruže ima uvijek i malo trnja, i to je ona ljepota ruže spremno se s njom potpuno žrtvovati za Isusa i za neumrle duše.

Hvaljen Isus i Marija!

Vaš o. Ante

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

PETI DAN

PREDSTAVLJAMO SE ŽIVOTOM

Ljudi me često pitaju: »Ante moj, kako se misionari predstavljaju?« Ne treba se predstavljati. Mi se predstavljamo životom, životom žrtve i ljubavi, životom služenja i svakodnevnim nadvijanjem nad ispaćenim bićima. Nedavno sam razgovarao s jednim muslimanskim vjerskim službenikom. Muslimani priznaju Isusa samo poslanikom-prorokom, ali manjim od Muhameda, a nipošto Bogom, Alahom. Rekao mi je taj čovjek: »Mi priznajemo Isusa prorokom, ali kad vidim kako vi živite i radite za Isusa, uvjeren sam da je on veći od proroka!«

Jedanput sam išao s katehistom na filijalu. Nismo ništa jeli, pa se navratismo u trgovinu.

Naručismo malo čaja i pržene riže. Dok smo bili tamo, dođe starac prosjak. Ja se pomakoh na jednu stranu stolice i rekoh mu da sjedne do mene. Trgovcu rekoh da pripravi čaj i još riže za starca. Vidim ja, on za mene pripravlja s više mlijeka i šećera. Donio je on nama, a ja svoje pružih starcu. »Ne, ne, to je za vas!«, reče trgovac. »Lijepi moj, ovo je za njega.« Isus nas je učio da mi najprije dadnemo drugima. Trgovac mi reče: »Divna je vaša vjera!« Odgovorio sam mu: »Divan je naš Isus!«

Naš narodni poslanik je hindu, ali je neobično dobar čovjek i neobično cijeni rad misionara, svećenika i časnih sestara. Dok sam boravio u Australiji, on je uredio sve u vezi s lokacijom nove misijske postaje, i dok boravim u domovini, on vodi radove na nasipanju zemljišta i pripravlja sve što je potrebno za crkvu, bolnicu i samostan.

Kad sam se vraćao s jedne filijale, čuo sam da je bolestan. Onako blatnjav i iscrpljen od puta navratim se kasno navečer k njemu. Rekoh mu: »Čujem da ste bolesni pa sam vas došao pohoditi. Zajednički ćemo se pomoliti, svaki u duhu svoje vjere.« Hindusi to nikad ne odbijaju. On me gleda onako blatnjava, pa će mi: »Vi ste došli zbog mene?!« Ja rekoh: »Jesam! Isus nam kaže da smo dužni pohoditi i tješiti bolesnike.« I onda smo dva sata razgovarali o vjeri.

Na 'kraju me upita: »Već je kasno, gdje ćete jesti?« Rekoh mu: »Ne znam. Već je kasno. Možda nigdje!« To je na njega neobično djelovalo, pa je ostao otvorenih očiju i bez ijedne riječi.

Kako on od toga susreta poštuje Crkvu, svećenike i redovnice! Bog dragi zna što će se dogoditi u budućnosti, a nije nemoguće ni obraćenje.

Mnogi koji se nisu zanimali za vjeru često sjednu s njime i razgovaraju o vjeri. Tako je jednom bio prisutan jedan od hinduističke misije, kad sam se tamo slučajno našao. Govorili su o vjeri i o svećeničkom celibatu. Hinduistički je svećenik na rastanku rekao: »Imao sam razne predrasude, ali sada mi je to jasno.«

U Indiji neobično poštuju celibat katoličkih svećenika. Veoma su zahvalni Bogu što nam je dao tu milost da mi možemo kako oni znaju kazati svojom čistoćom njih voditi. Dok ste vi takvi vele oni mi imamo snage u svom obiteljskom životu.

Vaš o. Ante

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluga Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

ŠESTI DAN

POZDRAV NA OPROŠTAJU S DOMOVINOM (I.dio)

Split, u noći od 1. na 2. studenog (1976.)

Mnogo sam toga doživio kroz ova dva mjeseca. Osobito me se dojmila u svim mjestima koja sam pohodio ona ljubav našeg naroda prema misijama, onaj krasni misijski duh. Već u Splitu i okolici, dok smo prije solinske proslave obilazili župe, uistinu je krasno bilo vidjeti tu revnost našeg naroda. U sve župe nismo mogli doći u nedjelju, većinom je to bilo u radni dan. U to vrijeme upravo je bila berba grožđa i trganje duhana, pa uza sve to ljudi su došli da se pomole, da prikažu sve svoje poslove i žrtve svoga života za misije. I velikodušno su darivali. Po svim smo župama pohađali bolesnike. To je bio jedan od najljepših doživljaja: vidjeti te Božje junake i junakinje kako se žrtvuju s

veseljem za veliki misijski ideal - spašavanje neumrlih duša. Kako smo se osjećali blizu!

Toliko je primjera da čovjek ne zna s koje bi strane počeo. Ima ih po svim župama. Dolje u Neretvi u Vidonjama obišli smo sve starce, sve do na vrh brda. Bilo je divno čuti onu njihovu živu vjeru da oni mogu svojim molitvama i žrtvama mnogo učiniti za misije. Posebno su im na srcu svećenici po cijelom svijetu, kao i nova duhovna zvanja. Za njih se mole da bi mogli ustrajati u svetom životu žrtve i služenja drugima.

Slično sam doživio i u župi Gradina u Hercegovini. Don Srećko je bio sretan što smo zajedno mogli obići sve bolesnike i podijeliti im svetu pričest. Svagdje je bio isti doček: doček vjere, doček radosti što mogu nešto dati Isusu.

U Bačkom Monoštoru ponovilo se nešto slično. Tu smo pohodili bolesnicu Marušku, ako se dobro sjećam imena. Ona i muž joj Franz Nijemci su, no ostali su i poslije rata ondje. Ona je uzeta već 30 godina. Dok smo joj nosili svetu pričest, uistinu je dirljivo bilo ići kroz selo moleći krunicu. Dok smo prolazili ulicom, ljudi bi, kao nekoć, pokleknuli, prekrížili se. Na jednom mjestu gradili su kuću. No kad smo se mi približili s Presvetim, jedan je mladić zaustavio miješalicu za miješanje cementa, zatim je kleknuo i pobožno se prekrížio i poklonio se Presvetom Sakramentu.

Bolesnicu smo našli nasmijanu i sretnu. To je nešto divno! Njezin muž nam reče: »Eto, ja se molim da je dragi Bog još poživi. To nam je prilika da oboje nešto učinimo za spas svijeta.«

Bože moj, kako se čovjek često osjeća malen pred tim junacima i junakinjama, pravim divovima! Kako duboko oni proživljuju svoju vjeru!

Rastali smo se ojačani. Zapravo se i nismo rastali. Od takvih ljudi čovjek se ne može rastati. Povezani smo onom istom kalvarijskom ljubavlju za spasenje neumrlih duša, a ta je ljubav vječna, uvijek živa.

Na povratku dvoje starih sjedi pred kućom. I oni su bolesni. Nisu mogli doći u crkvu, ali su obećali da će se svaki dan moliti za misije. Slično je bilo i po Slavoniji. Kako je utješno vidjeti taj misijski duh i kod staraca, i kod naših majki i očeva, i kod mladeži. Mladež je, doduše, naš veliki problem. Uvijek je to bio problem, ali danas je možda više nego prije. No koliko ima revnosti i dobrote i među njima! Koliko želje da nešto lijepo učine! Možda bismo mi svećenici i redovnici mogli i malo više raditi za njih, moliti se i svojim životom pokazivati im pravi put, put žrtve, put žive vjere.

Po svim mjestima koja smo pohodili bilo je veoma utješno vidjeti naše svećenike, njihovu revnost i njihovu odanost svetoj Crkvi. Imaju oni svojih problema, svojih poteškoća, dana kad im sve izgleda uzaludno. Ali uvjerio sam se da im misijski duh i žrtvovanje za misije daje snage i jakosti u radu. To su mi mnogi od njih rekli. Dao dragi Isus da taj duh ostane i da ih nadalje drži i u najtežim časovima života.

Nastavlja se...

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

SEDMI DAN

POZDRAV NA OPROŠTAJU S DOMOVINOM – (II. Dio)

Teško je ići od mjesta do mjesta, od župe do župe.

Mnogo sam toga doživio i kod vjernika, i kod svećenika, i kod naših dragih časnih sestara, koje su zbilja oduševljene za misije. I njima bih se prije svoga povratka u Indiju želio posebno zahvaliti za sve molitve i žrtve. Želim se zahvaliti najprije onima koje su po samostanima posve odijeljene od svijeta, a ipak u svijetu, oživljujući ga svagdašnjim molitvama i žrtvama. To su naše dobre karmelićanke u Brezovici i one u Juršićima, u Istri; zatim dobre sestre benediktinke u Hvaru i u Cresu, te dobre sestre klarise u Splitu i u Mikulićima u Zagrebu. Kolika je to snaga za misionare! Želim im da i nadalje nastave ići tim putem predanja Isusu i dušama.

Pozdravljam i sve ostale časne sestre: i one po redovničkim zajednicama, i one koje se brinu za bolesnike, i one koje rade po župama poučavajući djecu i mladež u vjeri. To je divan misijski rad.

Da bismo svi mi bili potpuno u tom svom radu – ne polovično! - to je moja molitva i moja poruka kao pozdrav i braći svećenicima, i našim dobrim časnim sestrama, i onima na koje svi mi mislimo, našoj budućnosti: našim dragim sjemeništarcima, bogoslovima, novacima i novakinjama širom domovine.

Među tim mladima vidio sam da misijska ideja uistinu podržava i jača njihovo zvanje. A treba im jakosti i snage. Stoga molim dragog Isusa i Blaženu Gospu da taj misijski duh i žar sačuvaju svi oni u svojim srcima. Molim Isusa i za to da se što više njih odazove Njegovu pozivu i da pođe u misije.

Hvala dragom Bogu, prilično ih se mnogo javilo za misije i iz dijecezanskog klera, pa i još se javljaju. To je prije bio privilegij, bar je tako izgledalo, redovničkih zajednica, a sad, eto, sve viši s velikim uspjehom u misijama rade i misionari iz dijecezanskog klera. Neka

na svima njima počiva Božji blagoslov!

Zahvaljujem svim dragim župnicima i kapelanima, koji su uistinu sve tako divno uredili. Želio bih se svima javiti pismeno da im se zahvalim za svu ljubav i dobrotu i za svu pomoć. No kako mi to ni uz najbolju volju neće biti moguće, nastojat ću se javljati bar preko Glasnika Srca Isusova i Marijin, preko Glasa koncila, Malog koncila i Radosne vijesti, te drugih naših časopisa. Kad se, naime, vratim u Indiju, imat ću mnogo posla

s osnivanjem nove misijske postaje i pohađanjem novih sela. Znam da mi nitko neće uzeti za zlo ako mu se posebno ne javim.

Ostanimo ujedineni u ovom divnom radu! S radošću se vraćam u svoju dragu Bengaliju, praćen vašim blagoslovom. Radosno nosim vaše dobre želje i pozdrave

Majci Tereziji i njezinim sestrama, te svima našim misionarima i misionarkama. Nosim pozdrave i svim našim domorodačkim svećenicima, koji su preuzeli dio naših župa.

Još jednom želim svima sve dobro od Isusa i drage Gospe.

Ponovna zahvala svima i svakome, i do viđenja i ovdje, ako bude Božja volja, a svakako u lijepome nebu.

Zbogom! Hvaljen Isus!

(Taj oproštajni pozdrav snimio je otac Gabrić na magnetofonsku vrpcu u noći između 1. i 2. studenog 1976., uoči svoga odlaska iz domovine. Otputovao je sa splitskog aerodroma u Rim 2. studenoga oko podne. Iz Rima je otputovao u Indiju 3. studenog popodne, a u svoju misiju stigao je 5. studenog nešto prije podne.)

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

OSMI DAN

»NOSIT CU VAS U SVOME SRCU«

Oproštajna propovijed u bazilici

Srca Isusova u Zagrebu

28. listopada 1976.

Draga braćo svećenici, dragi vjernici!

Ovo je treći oproštaj u ovom dragom našem svetištu Presvetog Srca Isusova. Oproštaj - mislim da je to kriva riječ. Za ljubav nema oproštaja. Ljubav se nikad ne rastaje. Ljubav je vječna. Ona nas združuje. Istina, ja odlazim natrag u Indiju. Ali, draga braćo i sestre, znam da nisam sam. Ja ću vas nositi u svom srcu. Nikad vas neću zaboraviti, a siguran sam da niti vi mene ni druge misionare nećete zaboraviti.

Dok sam pohađao župe po domovini, vidio sam da ste i mene i druge misionare držali u srcu, u molitvi i žrtvi i da ćete nas uvijek držati. Iskreno vam kažem, ne znam kako bih vam se zahvalio za toliku dobrotu, za toliku ljubav i velikodušnost. I našim dragim ocima biskupima, i dragoj braći svećenicima po župama, tim Božjim junacima, bogoslovima po bogoslovijama, našoj mladeži, sjemeništarima po sjemeništima, našim dragim časnim sestrama, vjernicima, našoj katoličkoj štampi, ma svima. Toliko ste učinili za nas, toliko nas volite i ljubite.

Posebna, dakako, zahvalnost ide dragim našim starcima i staricama, bolesnicima i bolesnicama. Kad sam se jučer vraćao iz Rijeke preko Trsata, pohodili smo bolesnicu Anu. Već je 28 godina uzeta, no ona radosna srca sve prikazuje Isusu, zahvaljuje Isusu što joj je dao taj dar da s Njime na križu može spašavati duše. Hvala joj! Hvala i njezinoj kćerki, koja kao Božji anđeo dvori svoju majku. Hvala i susjedi Romanki, koja dolazi, kad Cecilija mora od kuće, da dvori njezinu majku. Hvala svim tim Božjim junacima i junakinjama koji nas pomažu, koji se žrtvuju za nas. Hvala i na ovom pismu što sam ga danas dobio.

Piše jedna takva Bogu predana duša:

»Kad sam s djecom kroz jedanaest godina skupljala za misije, uvijek mi je bilo premalo. Osjećala sam da su potrebe mnogo veće. Danas mi je Isus uslišao molbu. Poklanjam Vam moju dijagnozu: 'rak u grlu' i sve ono što me bolno čeka. Taj dar što mi ga je Isus poslao zaodijevam u Njegovu žrtvu i presvetom Krvlju natapam da bude vrijedan u očima nebeskoga Oca, za Vas, za sve duše kojima ste poslani da ih spasite za Njega i Njegovo kraljevstvo. On neka vam bude snaga i jakost!«

Braćo moja, ova pisma su sva vaša srca. Ona su naša snaga i jakost. Vi ste nam snaga i jakost svojim molitvama i žrtvama. Zato vas sve molim: sjetimo se svoje kršćanske dužnosti. Milijuni još ne znaju za Isusa. Isus još žeda za njima. Poslušajmo onaj krik s križa: »Žeđam!«, žeđam za milijunima duša! Utažite tu žeđ! Utažimo je molitvom i žrtvom. Bez toga, draga braćo i sestre, nema nam sreće. Mi moramo dati život koji

smo od Boga primili, moramo slijediti sreću vječnog života. Ali davanje života ne može biti bez sjedinjenja s Bogom. A tog sjedinjenja nema bez molitve. Molimo se živom vjerom

da možemo spasiti neumrle duše. Molimo se i žrtvujmo! Osobito Obiteljskom molitvom. Evo, na rastanku vas molim, biste li vi mogli dati nama, ne samo meni, nego svima nama misionarima i misionarkama sve vi nas ljubite i volite biste li nam mogli dati svaki dan deset minuta navečer? Biste li mogli biti Božji junaci pa zatvoriti televizor na deset minuta? Bismo li mi, ne samo pojedinci, nego mi kao obitelj, a to znači mi kao čitav hrvatski narod, mogli tih deset minuta dati Bogu svaki dan u molitvi, u obiteljskoj molitvi, kao zahvalu za našu vjeru koju imamo već trinaest stoljeća, da bismo tu vjeru sačuvali i da bi tu vjeru primili svi narodi svijeta? To bi mi bio najdraži dar.

Vas, drage majke, molimo mi svi, čitav hrvatski narod, dajte nam svetih svećenika! Dajte nam svetih redovnika i redovnica! Vi, majke, možete sve! Bog će uslišati vaše molitve.

A vi, draga mladeži, odazovite se Isusu! Isus vas zove. Dajte mu ono što vam je najljepše, dajte mu svoju mladost, dajte svoju ljubav Onome koji vas najviše ljubi. Bit ćete sretni, najsretniji na ovome svijetu i učinit ćete mnoge druge sretnima.

Hvala vam svima za svu vašu dobrotu i ljubav! Na rastanku, kad se opraštamo, mi kažemo »S Bogom«. S tim Isusom ostajmo uvijek!

Nikad vas neću zaboraviti.

Molite se i vi za nas. I kad čujete da je i otac Ante tamo pao, zadnji dah dao Isusu i dušama, recite molitvu: »Isuse, budi milostiv njegovoj duši!«

Hvaljen Isus!

(Na kraju svete mise, nakon svih oproštajnih riječi, upućenih ocu Anti, on je dodao: Prije zadnjeg blagoslova još jedna riječ od srca: Hvala! Mnogo ste toga rekli. Ja ne znam, tako sam malen pred vašom ljubavlju i dobrotom. Što ste rekli, ne, mi se ne rastajemo! Ja se ne mogu rastati od vas, ne mogu se rastati od drage domovine Hrvatske, ni od dragog mi Zagreba, ni od Solina, ni od mog dragog Metkovića. S vama sam, jer znam da ste i vi sa mnom, jer znam da je Isus s nama. U to ime vas pozdravljam svećeničkim pozdravom, raskriljenim rukama, od svega srca:

Gospodin s vama!)

Otac Ante Gabrić

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

DEVETI DAN

PRED NJEGOVIM OLTAROM

Maglilo mi se pred očima. Duge dane sam na putu. Oslabio sam i od groznice, i od napora, i od gladi. I bicikl mi se pokvario. Pukla je guma. Uza zid jedne porušene kolibe nastojim popraviti kotač, no ne ide. Naprtnjaču, dakle, na leđa, pa guraj bicikl po ovoj vrućini.

Vjerujte, držale su me samo vaše molitve. Nekoliko puta sam posrnuo. Oči gore. Jedan mi je mladić pomogao. Sretno sam prispio u selo. Srušio sam se na rogožinu. Iz čitava tijela kao da skaču iskre. Polijevam si glavu vodom. Dobri ljudi dali mi čašicu mlijeka. Govore i o hrani, ali jesti nisam mogao. Nakon kratke molitve otišao sam u kapelicu. Kleknuo sam pred oltar, no od silnog umora odmah sam zaspao. Po noći me probudilo zujanje komaraca. Ponoć je prošla. Naslonio sam se na mali zemljani oltar. Krasno mjesto za odmor svećeniku u umoru i groznici. Zapalio sam jednu voštanu svijeću na oltaru.

Misli mi lete daleko, daleko u djetinjstvo, u Metković, gore na groblje svetog Ivana, k ocu i majci pod onim visokim čempresima, u župnu crkvu, gdje sam toliko puta kao ministrant služio kod mise. Pa onda oni sretni sjemenišni dani u Travniku i dani novicijata u Zagrebu, posljednji pozdrav domovini, poljubac Indiji, svećeničko ređenje, tolike godine lutanja po tim selima za dušama. I umoran, i gladan, i dršćući od groznice, no uvijek tako sretan, jer je sve za Njega i za duše. Mala voštanica treperi, i kao da se listovi života odvijaju pred mojim očima. Oči su mi pale na slike Križnog puta. Koje li utjehe! On je pred nama. S njime prema Kalvariji svagdanjeg života i apostolata. Šimun pomaže Isusu: koja li sreća u tom križu, koja li privlačivost! Kroz 2.000 godina novi Šimuni dolaze i idu put Kalvarije. Novi Šimuni, nove Veronike. Tu je i Njegova Majka: Njegova i naša Majka, majka našeg svećeničkog kalvarijskog zvanja.

U našem misionarskom životu koliko je takovih Šimuna i Veronika, koliko divnih majka, koje nas prate, pomažu, jačaju na ovom putu! Dragi prijatelji i dobročinitelji, mislio sam na sve vas u toj mirnoj noći, u deulskoj kapelici, uz titranje voštanice na oltaru. Drhtale su ruke od groznice, no bile su sklopljene za vas. I dogorjela je mala voštanica na oltaru. Kao da sam joj zavidio: gorjela i izgorjela na oltaru. O dobri Isuse, gorjeli i mi i izgorjeli na Tvome oltaru!

Vaš o. Ante

»Tamo gdje palme cvatu«, Split 1969.

MOLITVA

za proglašenje blaženim sluga Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrđem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo.

Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo...

Po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

Završna riječ

Dragi molitelji i štovatelji sluge Božjega Ante Gabrića,

Privodeći kraju ovu devetnicu, kojom zaokružujemo našu 6. godinu Velikih devetnica i ujedno ovu posljednju devetnicu u ove godine, osjećamo duboku zahvalnost u srcu što smo kroz ova razmatranja i pisma mogli hoditi uz našeg velikog misionara. Pred našim se očima otvorio čitav jedan život – život koji je započeo u mlađahnoj čežnji za dalekim misijskim krajevima, procvjetao u uzvišenom trenutku svećeničkog ređenja pod obroncima Himalaje, a zatim se pretvorio u tiho, ali neprekidno izgaranje za najsiromašnije u Bengaliji.

Kroz ove devetnice o. Ante nas je od pisma do pisma podsjećao na ključne istine koje ne smijemo zaboraviti u životu:

Snagu žive vjere i molitve - bilo da se radi o drhtavim rukama starice s krunicom u splitskoj župi ili o sklopljenim dječjim rukama, otac Ante nam poručuje da nema malih molitava. Svaka krunica, svaka tiha žrtva i svaki trenutak darovan Bogu nosi neprocjenjivu snagu koja nosi misionare i spašava neumrle duše.

Propovijedanje životom i križem - Misionar se ne predstavlja riječima, nego životom žrtve, ljubavi i milosrđa. Križ koji nosimo nije prokletstvo, nego najljepši Isusov dar. U svijetu koji često traži lakše puteve, otac Ante nas poziva da idemo putem predanja – jer dati Isusu malo je teško, a dati mu sve – to donosi pravu i potpunu radost.

I neraskidiva povezanost u ljubavi: Kada se opraštao od svoje domovine, Metkovića, Solina i Zagreba, otac Ante je naglasio da za pravu ljubav nema rastanka. Njegova ostavština nije samo uspomena, nego trajni poziv našim obiteljima na zajedničku molitvu, našim mladima na odvažnost u odazivu Božjem pozivu, a svima nama na otvaranje srca prema onima koji su u potrebi.

Dok završavamo ovu devetnicu, neka nam u srcu ostane njegova poruka: »**Gori bez dima, gori i goreći izgori za Isusa i za duše!**«

Hvala vam što ste kroz sve ove dane i mjesece bili dio ovoga molitvenog lanca. Nastavimo i dalje nositi taj misijski plamen u svojim obiteljima i župama, moleći da naš život bude na veću slavu Božju, a sluga Božji otac Ante Gabrić naš zagovornik

na nebu. S radošću vas pozivamo da ovaj molitveni lanac zajednički nastavimo i u veljači 2027. godine, na zemaljski rođendan oca Ante.

Kraljice svete krunice i Kraljice mira moli za nas!

Sluga Božji oče Ante Gabriću, moli za nas, za našu domovinu i za sve misije svijeta!

©Autor devetnice: Zaklada Otac Ante Gabrić (© ZOAG)

Zabranjeno kopiranje sadržaja bez suglasnosti autora